

ГЛАВА 1

Шлях до нашої співпраці почався без мого відома із відродження чуток про поєдинок Бланшар-Блайхерт.

Я повертався після довгого дня чергування, який провів у засідці, підстерігаючи порушників швидкості на Бункер-Гілл. Моя книжечка із квитанціями була геть списана, а мозок після восьмигодинного стеження за рогом Другої та Бодрі зовсім не працював. Проходячи через кімнату для зібрань, де відбувалася планерка копів, я краєм вуха зачепився за сказану Джонні Фогелем фразу:

— Вони не билися вже багато років, та й Горралл заборонив підпільні бої, так що не думаю. Мій старий на короткій нозі із Єврейчиком, і той каже, що якби Джо Луїс був білий, він би поставив на нього.

Том Джослін штурхнув мене ліктем.

— Це вони про тебе говорять, Блайхерте.

Я подивився на Фогеля, що стояв неподалік, розмовляючи з іншим поліцейським.

— Ну, давай, Томмі, розповідай.

Джослін посміхнувся.

— Ти знаєш Лі Бланшара?

— Звичайно.

— Ха! Він працює тепер судовим приставом.

— Можна подумати, я не знаю.

— Гарзд, ну, а як тобі таке? Напарник Бланшара виходить на пенсію. Ніхто не думав, що він звалить, але він збирається. Їхній начальник — заступник окружного прокурора Елліс Лоу. Колись він узяв під крилечко Лі, а тепер шукає когось йому в напарники. Подейкують, що він небайдужий до боксерів і хоче взяти тебе. Але старий Фогеля працює в Детективному Бюро,

вони із Лоу — дружбани, і він зі штанів вистрибує, аби прилаштувати на це місце свого хлопця. Чесно кажучи, я не думаю, що хтось із вас двох має відповідну кваліфікацію. Я, з іншого боку...

Я здригнувся, але все-таки, аби продемонструвати Джосліну, що мені все одно, віджартувався.

— Зубки в тебе дрібненькі для клінчів. У клінчах важливо вміти кусатися. А робота судовим приставом — суцільні клінчі.

Але мені було не все одно.

Тієї ночі я сидів на сходах у себе під помешканням і дивився на гараж, у якому зберігалися дві мої боксерських груші — велика та мала, архів газетних вирізок, програмки з боїв та рекламні листівки. Я думав про те, що бився я нівроку, але недостатньо добре, про те, що постійно намагався схуднути, тоді як міг набрати десять фунтів і виступати із важковаговиками, про бої із вайлуватими мексиканцями в середній вазі у «Ігл Рок Леґіон Голл», куди мій старий ходив на збори Німецько-американського союзу. Напівважка вага — то була нічийна територія, і спочатку я вважав, що її створено спеціально для мене. Зі своїми 80 кілограмами я міг танцювати навшпиньки всю ніч, завдаючи прицільні хуки, а мій лівий джеб витримав би хіба що бульдозер.

Але бульдозерів у напівважкій вазі не було, тому що будь-який спраглий слави боєць, який набирав 80 кіло, починав жерти як не в себе, аби увійти до категорії важковаговиків, навіть якщо заради цього доводилося пожертвувати половиною своєї швидкості і значною частиною сили удару. Напівважка вага гарантувала безпеку. Там можна було без проблем заробляти по п'ятдесят доларів. Напівважка вага означала, що Брейвен Даєр писатиме про мене замітки в «Times», що мій старий та його друзани-антисеміти носитимуть мене на руках, а також — що я залишатимуся великим цабе, аж поки не залишу Глассел-Парк та Лінкольн-Гайтс. Словом, досягну свого максимуму, не дуже при цьому надриваючись.

А потім з'явився Ронні Кордеро.

Це був мексиканець з Ель-Монте, що виступав у середній вазі, з різкою силою в обох руках та крабоподібною манерою захисту — високий, лікті притиснуті до боків, щоби відбивати удари в корпус. Йому було всього лише дев'ятнадцять, і, як для своєї ваги, він мав великі кістки, а отже, потенційно міг наростити м'язи і стрибнути на дві категорії вище — до важковаговиків, де крутилися грубі гроші. На його рахунок була серія із чотирнадцяти перемог нокаутом у перших раундах в «Олімпіку», де він швидко поклав на ринг усіх топів Лос-Анджелеса в середній вазі. Вдосконалюючись і прагнучи потягатися із кимось сильнішим, він кинув мені виклик на сторінках «Геральд».

Я знав, що він зжере мене живцем. Я знав, що програш цьому мексиканчикові знищить мій образ місцевої знаменитості. Я знав, що ухиляння від двобою мені зашкодить, але сам бій мене уб'є. Я почав шукати, куди б утекти. Непоганими варіантами здавалися армія, військово-морський флот чи морська піхота, потім рознесли Перл-Гарбор, і вони стали виглядати ще краще. Потім старого розбив інсульт, він втратив роботу та пенсію й почав харчуватися дитячими кашками через соломинку. Я отримав відстрочку від військової служби і влаштувався до поліції Лос-Анджелеса.

Я бачив, у якому напрямку рухаються мої думки. Бики із ФБР допитувалися, ким я сам себе вважаю: німцем чи американцем, і чи не хочу я довести свій патріотизм, допомагаючи їм. Намагаючись не думати про це, я зосередив увагу на коті моєї хазяйки, що зачаївся на даху гаража, вистежуючи пташку. Коли він стрибнув, я визнав, що мені дуже хотілося, аби побрехеньки Джонні Фогеля виявилися правдою.

Судові пристави були зірками у світі поліцейських. Вони виглядали доглянуто, носили цивільне й могли їздити на цивільному автомобілі. Пристави займалися насправді серйозними злочинцями, а не розганяли бухарів біля бару «Опівнічна Місія». Судові пристави працювали в офісі окружної прокуратури, поруч із Відділом детективів, а потім вечеряли із мером Бууроном, якщо він мав настрій слухати їхні історії.

Ці думки мене засмутили. Я спустився в гараж і гамселив малу грушу, поки мої руки не почала зводити судома.

Протягом наступних кількох тижнів я патрулював на півночі нашої дільниці. На підмогу мені дали гладкого новачка на ім'я Сідвелл, ще зовсім пацана, який відслужив три роки у військовій поліції в Панамі. Він хапався за кожне моє слово із робітним зав'язанням дресированого песика, і був у такому захваті від роботи поліцейського, що після завершення чергування крутився у відділку, розводячи теревені із тюремними наглядачами, знущаючись із фотороботів злочинців у роздягальнях, луплячи по них рушником, поки хтось прямо не казав, що йому час уже валити додому.

Він не мав відчуття такту й міг говорити із ким завгодно про що завгодно. Однією із його улюблених тем для розмов був я, та й усі плітки відділку він переповідав також мені.

Я не звертав уваги на більшість чуток: що начальник управління Горралл формує збірну з боксу і що забере мене до судових приставів, якщо я погоджуся за неї виступати разом із Бланшаром; що нібито Елліс Лоу, окружний прокурор, до війни виграв купу грошей, ставлячи на мене, і тепер вирішив віддячити; що Горралл скасував своє розпорядження щодо заборони підпільних боїв, і тепер якась шишка хотіла мене ошасливити й у той же час набити собі кишені, ставлячи на мене. Ці казочки звучали дуже вже неправдоподібно, хоча я знав, що бокс тепер став для мене чимось другорядним. Єдине, що я зрозумів, — так це те, що на місце у Відділі судових приставів претендують лише двоє, Джонні Фогель і я.

Фогель мав батька, що працював у тому ж відділі; на моєму боці було лише шість перемог над слабшими суперниками п'ять років тому. Розуміючи, що єдиний спосіб конкурувати із кумівством — це привести себе до ладу, я почав тренуватися, сів на діету і стрибав на скакалці, поки не перетворився знову на гарного, вихудлого напівважковаговика. Потім я став чекати.